

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 162/07-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť G., s. r. o., N., zastúpenej advokátkou JUDr. A. G., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 236/05 zo 16. februára 2006 a takto

rozhodol:

1. Základné právo G., s. r. o., N., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 236/05 zo 16. februára 2006 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 236/05 zo 16. februára 2006 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia G., s. r. o., N., v sume 6 128,50 Sk (slovom šesťtisícstodvadsaťosem slovenských korún a päťdesiat halierov) na účet advokátky JUDr. A. G., Advokátska kancelária, T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 162/07-11 z 19. júna 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť G., s. r. o., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. G., Advokátska kancelária, T., v časti pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 236/05 zo 16. februára 2006.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že:

„... je toho názoru, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, keď sa v jej veci nerozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá by mala základ v platnom právnom poriadku SR, ale rozhodlo sa podľa právnej normy, o ktorej sa Ústavný súd vyslovil, že je v rozpore s článkom 20 ods. 1 a 4 v spojení s článkom 13 ods. 3 a 4 Ústavy v zmysle nálezu Ústavného súdu č. 396/2004 Z. z. zo dňa 17. 5. 2004. Obidve tieto rozhodnutia boli vydané v čase, keď táto právna norma nebola účinná ani platná a nebola súčasťou právneho poriadku SR. K reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná a účinná právna norma. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 42 Cb 121/2005-132 zo dňa 16. 6. 2005 a rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 1 Cob 236/05-151 zo 16. 2. 2006 (doručený sťažovateľke 27. 3. 2006) vychádzajú z neplatnej a neúčinnnej právnej normy a na zistený stav právnej veci nebola použitá ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.“

Ústavnému súdu bolo 6. augusta 2007 doručené vyjadrenie predsedníčky krajského súdu, v ktorom uviedla, že vo veci rozhodol odvolací krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Cob 236/05 zo 16. februára 2006. Z vyjadrenia ďalej vyplýva:

„V sťažnosti sťažovateľka namietala nesprávne aplikovanie ust. § 38 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z. z., na základe ktorého si uplatnila poplatok z omeškania vo výške 0,1 % za každý deň omeškania, avšak prvostupňový aj odvolací súd sťažovateľke za obdobie po 1. 6. 2003, keď sa žalovaný dostal do omeškania s platením faktúr, priznal poplatok z omeškania len vo výške 0,01 % za každý deň omeškania. Sťažovateľka mala za to, že rozhodnutím okresného aj krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, keď súdy rozhodli v rozpore s ust. § 41a ods. 1, 2 a 3 zák. č. 38/1993 Z. z., podľa ktorého právny predpis alebo jeho časti a niektoré ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov. Stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu ÚS SR sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených. Má za to, že ak však išlo len o ich zmenu alebo doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením. Zdôraznila, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu nebolo ust. § 38 ods. 4 zák. č. 138/2003 Z. z. v zmysle nálezu ÚS SR zo dňa 17. 5. 2004 už účinné. Namietala, že obidva súdy vo svojom rozhodnutí vychádzali z právnej normy, ktorá nebola v súlade s ústavou tak ako to vyplýva z nálezu ÚS SR čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy SR.

Krajský súd v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Cob 236/05 pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku na základe ust. § 38 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z. z. novelizovaného zák. č. 138/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. 6. 2003 a v zmysle nálezu ÚS SR zo dňa 17. 5. 2004, podľa ktorého predmetné ustanovenie v znení neskorších predpisov nie je v súlade s Ústavou SR, vychádzal zo záveru, že nález ÚS SR o nesúlade právnych predpisov nemá účinky do minulosti. Tento záver vyplýva aj z uznesenia ÚS SR z 11. 1. 2006 č. k. III. ÚS 24/06-9.“

Až zjednocovacím stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLZ. 1/06 z 11. októbra 2006 bolo jednoznačne deklarované, ako je potrebné vykladať nález ústavného súdu zo 17. mája 2004.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali,

sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

Podľa § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“).

Podľa § 41a ods. 1 zákona o ústavnom súde právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

Podľa § 41b ods. 2 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ak je v danom prípade oprávnený o ochrane základných práv sťažovateľ a rozhodnúť všeobecný súd, je právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať vo veci vylúčená.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

Za výnimku zo zásady, podľa ktorej výklad zákonov prislúcha predovšetkým všeobecným súdom, treba považovať výklad ustanovení zákona o ústavnom súde. V danom prípade ide najmä o výklad tých ustanovení zákona o ústavnom súde, z ktorých možno vyvodiť právne účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach. Konkrétne ide najmä o ustanovenia § 41a a § 41b v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pre označené ustanovenia zákona o ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v čl. 1 ods. 1 prvej vete ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje v danom prípade samotným rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a jeho následnými právnymi účinkami na rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdov a iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu pri kolízii spomínaných princíпов treba dať prednosť jednoznačne princípu zachovania a ochrany ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia bŕzd vyplývajúcich z uplatnenia princípu právnej istoty (mutatis mutandis I. ÚS 51/06).

Zákon o ústavnom súde rozlišuje účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach na tie, ktoré boli v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne skončené (§ 41b zákona o ústavnom súde) a tie, ktoré ešte v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov neboli právoplatne skončené (§ 41a zákona o ústavnom súde).

V danom prípade sťažovateľka namieta postup a rozhodnutie krajského súdu v konaní, ktoré ešte nebolo v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 v Zbierke zákonov právoplatne skončené. Krajský súd rozhodol 16. februára 2006, t. j. v čase po uverejnení nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 zo 17. mája 2004 v Zbierke zákonov a v čase, keď ustanovenie § 38 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“) v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 277/1994 Z. z.

o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stratilo nielen účinnosť, ale aj platnosť, keďže dňom 15. januára 2005 uplynula lehota podľa čl. 125 ods. 3 druhej vety ústavy, v rámci ktorej bola Národná rada Slovenskej republiky povinná uviesť protiústavné znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. do súladu s ústavou.

Krajský súd bol teda povinný v čase, keď rozhodoval, aplikovať na daný prípad § 41a v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom pre ústavne akceptovateľné rozhodnutie krajského súdu bola nevyhnutná správna interpretácia a aplikácia § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde.

III.

Sťažovateľka pri uplatnení svojho nároku vychádza z právneho názoru, podľa ktorého novelizované znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., ktorým bola s účinnosťou od 1. júna 2003 ustanovená sadzba poplatku z omeškania vo výške 0,01 % za každý deň omeškania, stratilo účinnosť od 15. júla 2004, a podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže išlo len o zmenu právneho predpisu, platí znenie zákona č. 273/1994 Z. z. pred touto zmenou. Sťažovateľka argumentuje, že krajský súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z právnej normy, ktorá nebola v súlade s ústavou a v čase podania návrhu nebolo príslušné ustanovenie zákona č. 273/1994 Z. z. účinné a v čase vyhlásenia rozhodnutia ani platné.

Krajský súd rozhodnutie okresného súdu v sťažovateľkou napadnutej zamietajúcej časti potvrdil a svoje rozhodnutie v odvolacom konaní odôvodnil nasledovne:

„Zákonom č. 138/2003 Z. z. bolo ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. s účinnosťou do 1. 6. 2003 novelizované tým spôsobom, že sadzba poplatku z omeškania bola z 0,1 % zmenená na 0,01 % denne.

Dňa 15. 7. 2004 bol v Zbierke zákonov uverejnený nález Ústavného súdu SR zo dňa 17. 5. 2004, podľa ktorého ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 20 ods. 1 druhou vetou v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy SR.

Podľa článku 125 ods. 3 Ústavy SR ak ústavný súd svojim rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlady, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v ods. 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v ods. 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. platné a účinné v čase vyhlásenia rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 17. 5. 2004, t. j. upravujúce výšku poplatku z omeškania na sadzbu 0,01 %, stratilo účinnosť dňom 15. 7. 2004 (deň uverejnenia rozhodnutia Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov), t. j. na poplatky z omeškania, pri ktorých vzniklo právo na ich vyúčtovanie v období od 1. 6. 2003 do 15. 7. 2004 je potrebné aplikovať ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom od 1. 6. 2003 do 15. 7. 2004 (zákon č. 138/2003 Z. z.).“

Vychádzajúc z uvedených zistení bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd v danom prípade správne interpretoval a aplikoval § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde a či v dôsledku tejto interpretácie a aplikácie postupom a rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky.

Podľa § 41a ods. 1 zákona o ústavnom súde od uverejnenia nálezu ústavného súdu vydaného v konaní o súlade právnych predpisov v Zbierke zákonov nie je možné postupovať podľa právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktoré ústavný súd vyhlásil za rozporné s ústavou. Podľa názoru ústavného súdu dňom márneho uplynutia lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stráca takýto právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie platnosť ex tunc, t. j. je anulované od počiatku.

V danej veci je nesporné, že § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z. v čase rozhodovania krajského súdu

nebol účinný ani platný, t. j. už nebol súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Z toho vyplýva, že krajský súd v čase svojho rozhodovania nemohol aplikovať na daný prípad § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v neplatnom znení, t. j. nemohol potvrdiť nárok sťažovateľky na poplatok z omeškania vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, ktorý jej priznal vo svojom rozsudku č. k. 42 Cb 121/2005-132 zo 16. júna 2005 okresný súd, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď tento nárok vznikol, bolo toto ustanovenie platné a účinné. Zo znenia § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že v danom prípade po strate účinnosti (po 15. júli 2004), ako aj po následnej strate platnosti (po 15. januári 2005) posledného znenia zákona č. 273/1994 Z. z. „platí skorší predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením“, t. j. v čase rozhodovania krajského súdu platil § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení pred nadobudnutím platnosti a účinnosti novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z., keď ustanovoval poplatok z omeškania 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

Na základe stanoviska pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu vyslovených pri svojej rozhodovacej činnosti na aplikáciu nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 38/03-39 zo 17. mája 2004 v konaní pred všeobecným súdom, senát ústavného súdu dospel k názoru, že krajský súd porušil základné právo sťažovateľky (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu základného práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a zároveň môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Keďže ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 236/05-151 zo 16. februára 2006, bolo potrebné tento rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré sťažovateľke vznikli v súvislosti s jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. A. G. a ktoré sťažovateľka uplatnila v sťažnosti v sume 5 150 Sk zvýšenej o 19 % daň z pridanej hodnoty (978,50 Sk), spolu v sume 6 128,50 Sk. Ústavný súd zistil, že táto suma neprevyšuje výšku odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie zastupovania a podanie sťažnosti) vypočítanú podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pre dané obdobie poskytnutia právnych služieb, preto zaviazal krajský súd uhradiť tieto trovy konania na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2007